

Arrest

nr. 114 597 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 juli 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 september 2007 is verzoeker te Marokko gehuwd met mevrouw G.M, van Belgische nationaliteit.

Op 27 september 2007 dient verzoeker een aanvraag in voor een Schengenvisum voor lang verblijf, in het kader van de gezinshereniging met zijn echtgenote.

Op 26 november 2007 verklaarde verzoekers echtgenote aan de politie dat het om een schijnhuwelijk ging.

Op 18 december 2007 is de afgifte van het Schengenvisum geweigerd.

Op 27 augustus 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een Schengenvisum voor lang verblijf, in het kader van de gezinshereniging met zijn echtgenote.

Op 10 maart 2011 is het Schengenvisum afgeleverd.

Op 19 mei 2011 legt verzoekers echtgenote een verklaring af aan de politie dat zij een samenwoonst met verzoeker weigert.

Op 20 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Na een verzoening dient verzoeker op 4 juli 2011 opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 4 mei 2013 wordt een nieuw samenwoonstverslag opgesteld waaruit blijkt dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote.

Op 15 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 juli 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): T.

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: 01.01.1986

Geboorteplaats: Ouled Abdoune

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1,4° van de wet van 15.12.1980 het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het relatieverslag dd. 04.05.2013 blijkt dat er geen samenwoonst meer is sedert 2012.

Onze diensten vroegen op 07.06.2013 de documenten betreffende het socio-economisch onderzoek op. De gemeente nodigde betrokkene uit om deze voor te leggen maar betrokkene kwam niet opdagen.

Betrokkene is ambtelijk afgevoerd sedert 24.07.2012.

Gelet op het bovenstaande zijn onze diensten niet in staat om de integratie van betrokkene te onderzoeken en wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Hij voert tevens een kennelijke appreciatiefout aan.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Art. 42 quater. § 1. (...)

De overige aangehaalde wetbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden

De Minister of zijn gemachtigde hield geen rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk.

Eisende partij is op 30.08.2007 getrouwd en verblijft reeds sinds 14.04.2011 in België. Hij verblijft dus al meer dan 2 jaar in België.

Het langdurig verblijf van eisende partij wordt niet betwist door de verwerende partij, doch verwerende partij laat na om deze te betrekken in zijn beoordeling, terwijl dit een belangrijk element is die moet beoordeeld worden indien verwerende partij een einde wil stellen aan het verblijf.

De wet stelt duidelijk dat verwerende partij rekening moet houden met:

- de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk,*
- diens leeftijd,*
- gezondheidstoestand,*
- gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk*
- en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*

Met al deze elementen moet rekening worden gehouden.

Door met één van deze elementen geen rekening te houden door te verwijzen naar de andere elementen, schendt verwerende partij artikel 42 quater Vreemdelingenwet en zijn motiveringsplicht.”

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Hierin wordt immers, naast een duiding van de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, op uitdrukkelijke wijze aangegeven dat toepassing wordt gemaakt van het artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, met name het huwelijk met de burger van de Unie die hij begeleid of vervoegd heeft, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer. De motivering van de bestreden beslissing verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, derwijze dat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker betwist overigens niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een bestuurlijke beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker heeft op 24 juni 2011 een aanvraag ingediend om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te bekomen. Verweerder heeft aldus binnen de vijf jaar na de erkenning van zijn recht op verblijf een einde gesteld aan het verblijfsrecht in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat er geen samenwonen meer is sedert 2012. Verzoeker toont aldus niet aan dat de beëindiging van het verblijfsrecht, binnen de vijf jaar na de aanvraag, op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet onjuist of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met zijn verblijf in België sinds meer dan twee jaar en evenmin met artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet .

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 juni 2013 werd uitgenodigd om bewijzen voor te leggen betreffende zijn socioculturele integratie, overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker is, blijkens de stukken van het administratief dossier naar aanleiding van de uitnodiging door de gemeente niet komen opdagen. Het motief van de verwerende partij dat zij niet in staat was de integratie van betrokkene te onderzoeken, vindt steun in het dossier. Verwijzend naar voorgaande bespreking dient te worden vastgesteld dat op grond van dit betoog geen incorrecte feitenvinding kan worden vastgesteld en geen kennelijke wanverhouding blijkt tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Het verblijfsrecht van verzoeker is beëindigd binnen de wettelijk voorziene termijn van vijf jaar na de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart en wat de voorwaarde *“de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”* betreft, heeft verzoeker nagelaten zijn *“langdurig verblijf”* te benadrukken, reden die nochtans volgens hem de beëindiging van zijn verblijfsrecht verhinderde.

Een schending van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het “*administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Verwerende partij is van oordeel dat eisende partij niet aantoonde dat hij socio-economisch en cultureel geïntegreerd is.

Eisende partij begrijpt niet wat verwerende partij allemaal verwacht van eisende partij en dat verwerende partij alleszins geen begrip heeft voor zijn situatie en geen rekening houdt met zijn situatie.

Eisende partij is getrouwd op 30.08.2007. Het huwelijk heeft dus meer dan 2 jaar stand gehouden.

Eisende partij heeft het emotioneel moeilijk om de echtscheidingsprocedure die ingeleid werd door zijn echtgenote te verwerken.

Binnen een te beperkte periode informatie verschaffen aan verwerende partij omtrent de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong is niet redelijk.

In de situatie waarin eisende partij zich bevindt, had hij minstens enkele maanden de tijd nodig om de gevraagde informatie te verzamelen en voor te leggen in het kader van zijn dossier. Dit werd hem evenwel niet gegund.

Bovendien heeft eisende partij voldoende inspanningen geleverd om geïntegreerd te geraken in de Belgische maatschappij.

Niettemin oordeelt verwerende dat dit niet het geval zou zijn.

Overigens verblijft eisende partij reeds een 2-tal jaren in België doch verwerende partij legt dit gegeven gewoon naast zich neer door te verwijzen naar de onvoldoende inspanningen die zouden zijn geleverd, quod non.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.”

3.4 Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Waar verzoeker de schending aanvoert van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*” gaat de Raad ervan uit dat hij hiermee eveneens doelt op de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker is op 7 juni 2013, in het kader van het onderzoek van het dossier overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, uitgenodigd om “*alle documenten die nuttig kunnen zijn*” voor het dossier over te maken aan het gemeentebestuur, “*ten laatste 30 dagen na de betekening van het schrijven*”. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker geen enkel document of bewijs heeft voorgelegd. Verzoeker kan thans bezwaarlijk beweren dat de periode om informatie te verschaffen te beperkt was en dat hij hiervoor “*minstens enkele maanden de tijd nodig had*” om de gevraagde informatie te verzamelen, nu hij deze grief evenmin tijdig heeft ter kennis gebracht aan verwerende partij.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat verzoeker alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet voldoet die de beëindiging van zijn verblijfsrecht zouden kunnen verhinderen. Het blijkt niet, en verzoeker maakt dit ook niet aannemelijk, dat hij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur rekening moet houden met zijn *“langdurig verblijf”* en zijn *“inspanningen om geïntegreerd te geraken”* wanneer verzoeker geen enkel stuk heeft ingediend om zijn beweringen aan te tonen, terwijl hem daartoe de kans werd geboden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eisende partij verblijft sinds DATUM in België en heeft alhier zijn familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van zijn sociale en economische belangen ligt in België.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal hem dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip “privé-leven” omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

“Artikel 8EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren?

Door te stellen dat hij aldaar familie heeft en niet in België, voldoet de verwerende partij hier niet aan, zeker ook nog eens gezien dit gegeven niet overeenstemt met de werkelijkheid en hij wel familie heeft in België.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het

gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1*, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden."

3.6 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigde in onder meer *Samsonnikov v. Estonia* op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. *"However, the Court has previously held that the existence of "family life" cannot be relied on by applicants in relation to adults who do not belong to the core family and who have not been shown to have been dependent members of the applicants' family (see Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 91, ECHR 2003-X; see also Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000, and, more recently, A.H. Khan, loc. cit., and Anam v. the United Kingdom (dec.), no. 21783/08, 7 June 2011)." (Samsonnikov v. Estonia, EHRM, Judgement, 3 oktober 2012, n° 52178/10, § 81).*

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150) . De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. In dit verband merkt de Raad op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Waar verzoeker zich beroept op zijn "familiaal en sociaal leven", dient te worden opgeworpen dat hij hiervan niet het minste bewijs voorlegt. Verzoeker laat ook na zijn 'familiaal leven' in België te verduidelijken. Noch laten zijn verklaringen toe vast te stellen dat in zijn hoofde hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van een familiaal leven elders. Hij laat na een minimum aan bewijzen aan te brengen dat hij in zijn land van herkomst geen familieleden kan leiden of dat hij, zoals hij stelt, aldaar geen familie meer heeft.

In zoverre verzoeker zich beroept op een privéleven in België in de zin dat hij sinds meer dan twee jaar in België verblijft en het centrum van zijn sociale en economische belangen thans in België ligt terwijl hij nog maar uiterst minieme banden met Marokko heeft, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonde dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Het 'sociaal en economisch welzijn' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder evenmin beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Verzoeker beperkt zich tot zeer algemene stellingen om zijn privéleven in België aan te tonen, zonder dat dit aan de hand van concrete elementen aannemelijk wordt gemaakt. De bewijslast ter zake ligt bij verzoeker die in het kader van het socio-economisch onderzoek de gelegenheid heeft gekregen om zijn persoonlijke situatie toe te lichten.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN